

Fővárosi Ítéltábla

13.Gf.40.357/2009/9.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Bárdos Rita ügyvéd (1012 Budapest, Logodi u. 3. szám) által képviselt II. rendű felperesnek a dr. Párczer Júlia ügyvéd (1023 Budapest, Bécsi út 8. szám) által képviselt II. rendű, a Zafir & Kristóf & Partners Ügyvédi Iroda (1139 Budapest, Váci út. 85. szám, ügyintéző: dr. Zafir János ügyvéd) által képviselt III. rendű alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indult perében, amely perbe a II. rendű alperes pernyertessége érdekében a Havasi és Karczub Ügyvédi Iroda (1055 Budapest, Bihari J. u. 16. fszt. 1. szám, ügyintéző: dr. Karczub Péter ügyvéd) által képviselt beavatkozott, a Fővárosi Bíróság 2009. január 29. napján kelt 8.G.40.596/2005/110. számú ítélete ellen a II. rendű alperes részéről 112. sorszám alatt benyújtott és 116. sorszám alatt indokolt fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét nem fellebbezett részében nem érinti, fellebbezett részében helybenhagyja.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű felperesnek 400.000 (Négyszázezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A Ph. I. B.V. és a III. rendű alperes 2003. szeptember 22-én európai közúti áru fuvarozásra kötöttek keretszerződést egymással azzal, hogy a szerződés kiterjed az 1.3. pontjában megjelölt társaságokra, így a Ph. I. M. Kft. (a továbbiakban: Ph. Kft.) felperesi jogelődre is. A megállapodás értelmében a III. rendű alperes Európán belüli közúti fuvarozás elvégzését vállalta oly módon, hogy jogosult a fuvarozás végrehajtásával harmadik személyt megbízni, akire ilyen esetben a keretszerződés rendelkezései kiterjednek. Tudomásul vette és elfogadta, hogy kizárólagos felelősséggel tartozik a szerződésben vállalt kötelezettségek teljesítéséért akkor is, ha azok egy részét alvállalkozókra bízta. A szerződés IV. záradéka tartalmazta, hogy a fuvarozó részéről a kapcsolattartó személy Zs. Cs., a Ph. I. B.V. részéről pedig a Sch. L. E. B.V. (továbbiakban: Sch. B. V.) útján R. H.

A Sch. B.V. céggel a Ph. C. E. B.V. kötött szállítási irányítási szolgáltatási megállapodást, amely kiterjedt a Ph. Kft.-re is. A megállapodás alapján a Sch. B.V. vállalta szolgáltatások nyújtását a Ph. összes olyan vállalkozói raktárfeltöltési célú kimenő árumozgására kiterjedően, amelyek - többek között Székesfehérvár kiinduló pontból - az európai egységek felé irányulnak, így a feladatkörébe tartozott többek között a szállítási megrendelés teljes körű ügyintézése. A szerződés 5. számú mellékletének 3. pontja alapján a szerződött fuvarozóknak szállítási megrendeléseket adott a jóváhagyott kapacitás elosztásnak megfelelően. A 3.2. pont értelmében a fuvarozóknak az elfogadott szállítási megrendelések teljesítését

saját erőforrásból kellett biztosítaniuk, de megengedett volt részükre alvállalkozók bevonása azzal, hogy a szerződött fuvarozó felelősséggel tartozik az alvállalkozó teljesítéséért.

A felperesi jogelőd a Sch. B.V. szállítmányozónak adott megbízást 2004. március 12-én a székesfehérvári telephelyéről televízió és DVD készülékek Franciaországba történő fuvarozására, amely fuvarozás elvégzésével a III. rendű alperes végül a II. rendű alperest bízta meg.

A II. rendű alperes a Ph. Kft. székesfehérvári telephelyén 2004. március 13-án átvette a 49 bálából álló 332.927,3 euró értékű, 15.580 kg súlyú rakományt. Az út során 2004. március 14-én a kamion ismeretlen okból kigyulladt és a rakomány jelentős része a tűzben megsemmisült.

A felperesi jogelőd 2004. március 25-én felszólamlást nyújtott be a III. rendű alpereshez, jelezve, hogy a 2004. március 14-én történt káreseményért az alvállalkozóját teszi felelőssé.

Az A. Biztosító Rt.- a per korábbi I. rendű felperese - a Ph. Kft.-vel fennálló szállítmánybiztosítási szerződés alapján a tüzeset következtében a szállítmányban bekövetkező kárként 48.386.998 forintot megfizetett a Ph. Kft. részére, jelezve, hogy a kár mértéke 193.184,4 euró plusz 832.800 forint, amelyből az 5.000 euró önrészesedést levonva állapította meg a kifizethető összeget.

A Ph. Kft. ugyanezen a napon írásban nyilatkozott, hogy a megjelölt összeg kifizetése folytán az I. rendű felperessel szemben további igénye nincs, a kifizetésre kerülő kártérítés minden felmerült, a biztosítási szerződés szerint megtéríthető kárát fedezte és a kártalanításra tekintettel „engedményezi és átruházza ... valamennyi igényét és követelését bármilyen személlyel, személyek egyesülésével vagy vagyonnal szemben, ami ebből a veszteségből, illetve kárból fakad, vagy azzal kapcsolatos, és a fenti társaság alulírott helyébe lép és átveszi annak igényeit és

követelését bármilyen személlyel, személyek egyesülésével vagy vagyonnal szemben az alábbiakban részletezett mértékig.” A „veszteség összegét” a számlaértéknek megfelelően 193.184 euróban és a későbbi megsemmisítéssel kapcsolatos 832.800 forintos költségben jelölte meg.

Az I. rendű felperes a 2005. március 9-én előterjesztett keresetében a követelése összegét 21.865.384 forintban - 87.924,82 euró ellenértékében - jelölte meg.

2006. április 7-én a Ph. Kft. az engedményezést megerősítette és jelezte, hogy a tűzesettel kapcsolatosan bekövetkezett kárát az 5.000 euró önrész levonásával a szállítmánybiztosítási szerződés alapján az A. Biztosító - a per korábbi I. rendű felperese - megtérítette. A cég úgy nyilatkozott, hogy a fuvarozóval szembeni követelését az önrésszel együtt a biztosítóra engedményezte, amely az engedményezést elfogadta és a „biztosító a kárösszeget a részünkre ténylegesen megfizette, így a követelés most már (mindenféle nyilatkozat hiányában is) a törvényi engedmény alapján (is) őt illeti meg. Ezúton is kérjük, hogy a korábbi engedményezési megállapodásunknak megfelelően a teljes összeget, tehát az önrésznek megfelelő kárt is érvényesítse a fuvarozóval szemben indított perben.” „Ezúton is megerősítjük, hogy a fenti engedményezések alapján a fuvarozóval szembeni követelésünk jogosultja a biztosító, jelen esetben 2005. december 1-i hatállyal az A. Biztosító Rt. - a biztosítókról és a biztosítási tevékenységről szóló 2003. évi LX. törvény (BIT) 93. § (1) bekezdésében meghatározott állomány átruházás folytán - jogutódja az A. E. S.A. Magyarországi Fióktelepe, mely teljes körűen jogosult saját nevében a fuvarozóval szembeni kárigényt (teljes kárösszeg, késedelmi kamatok és költségek) érvényesíteni.”

Az elsőfokú bíróság 2006. szeptember 15-én kelt 44. sorszámú végzésével megállapította, hogy az A. Biztosító Rt. jogutódja a II. rendű felperes a közöttük 2005. október 17. napján létrejött állomány átruházási szerződés alapján, figyelemmel arra is, hogy a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete 2005.

november 30-án meghozott E-II/714/2005. számú határozatával az állomány átvételét engedélyezte.

A II. rendű felperes a kamat kezdő időpontja tekintetében módosított keresetében 21.265.380 forint és ezen összeg után 2005. március 10. napjától járó évi 5 % késedelmi kamat megfizetésére kérte egyetemlegesen kötelezni az alpereseket mint fuvarozókat a CMR Egyezmény 17. cikke, illetve a Ptk. 498. §-a alapján.

A II. rendű alperes a kereseti kérelem elutasítását kérte. A követelésösszepszerűségét nem, a jogalapját azonban vitatta. Elsődlegesen a CMR Egyezmény 32. cikkére alapítottan elévülésre hivatkozott, figyelemmel arra, hogy az I. rendű felperes 2005. március 30-án utalta át az eljárási illetéket, a kereset beadásának napja pedig 2005. április 4-e volt. Másodlagosan a per tárgyát képező szakértői vélemények alapján arra hivatkozott, hogy a tűz forrása a rakományban lévő televízió készülékek környékén volt, ezért a felelősségét a bekövetkezett kár tekintetében nem lehet megállapítani. Utalt arra is, hogy a felperes nem adott tájékoztatást a hasonló rakományokat ért tüzesetekkel kapcsolatosan.

A III. rendű alperes szintén a kereset elutasítását kérte. Annak összepszerűségét nem vitatta, jogalapját azonban igen. Hivatkozott arra, hogy nem fuvarozóként, hanem szállítmányozóként járt el.

A beavatkozó az alperesekhez hasonlóan a követelésösszepszerűségét nem vitatta, a jogalapot azonban igen, ezért a kereset elutasítását kérte, lényegében osztva a II. rendű alperes álláspontját.

A Fővárosi Bíróság 2009. január 29. napján kelt 8.G.40.596/2005/110. számú ítéletével kötelezte a II. és a III. rendű alperest egyetemlegesen, hogy fizessenek meg a II. rendű felperesnek 15 napon belül 21.265.384 forintot és annak 2005. január 10. napjától a megfizetés napjáig számított évi 5 % kamatát, valamint 1.980.000 forint perköltséget. A határozata indokolásában a II. rendű alperes

elévülési kifogásával kapcsolatosan megállapította, hogy az elévülési idő a CMR Egyezmény 32. cikkének 1. pontja szerint a jelen esetben egy év, amelynek kezdete az a) pont alapján az áru kiszolgáltatásának a napja. A megmaradt árut 2004. március 14-én szolgáltatták ki, a felperes a keresetet 2005. március 9-én nyújtotta be, így az elévülési határidőn belül maradt. Az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy az előterjesztett keresetlevelet a Pp. 130. §-a alapján idézés kibocsátása nélkül elutasította, azonban a keresetindítás hatálya a Pp. 132. §-a szerint fennmaradt, figyelemmel arra, hogy az I. rendű felperes a keresetet 30 napon belül a hiányokat pótolva, szabályszerűen újra benyújtotta. Az elsőfokú bíróság a CMR Egyezmény 17. cikkének 1. pontjában foglalt feltételek és a 2. és 4. pontban foglalt mentesülési okok fennállásával kapcsolatosan meghallgatta tanúként a gépkocsivezetőt, továbbá a tachográf adataira vonatkozóan B. G. . A tüzeset vizsgálatának körében értékelte M. Zs. I., K. J. gépjárműszakértők, dr. L. A. műszaki szakértő, B. J. tűzvédelmi szakértő, dr. K. I. műszaki szakértő és K. B. balesetelemző szakvéleményét és ezeket együttesen és külön-külön is mérlegelve azt állapította meg, hogy - figyelembe véve a tűzoltóság tüzesetről készült összefoglaló jelentését is - a tűz oka ismeretlen, ugyanakkor az ok az áru sajátos hibája, természete nem lehetett. A bizonyítási eljárás nem támasztotta alá a II. rendű alperes azon hivatkozását sem, mely szerint a tüzet olyan körülmény okozta, amelyet nem kerülhetett volna el. Mindezek alapján a CMR Egyezmény 17. cikk 1. pontja, a 3. cikk és a 23. cikk értelmében a megsemmisült áru értékének megtérítésére kötelezte egyetemlegesen a II. és III. rendű alpereseket a CMR Egyezmény 27. cikk alapján megállapított kezdő időponttól számított kamattal. A Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte egyetemlegesen a II. és III. rendű alpereseket a 900.000 forint eljárási illetékből és a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet alapján megállapított 1.080.000 forint ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére.

Az ítélet ellen a II. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatását, a kereset elutasítását és a II. rendű felperes perköltségben való marasztalását. Az elsőfokú eljárásban előadottakat megismételve a CMR 32. cikke alapján a követelés elévülésére hivatkozott azzal, hogy az egyéves határidő

jogvesztő, az azt megelőző felszólamlások, levelezések nem hosszabbítják meg. Másodlagosan a CMR 17. cikkének 2. pontja alapján a felelősség alóli mentesülésének a megállapítását kérte arra tekintettel, hogy a kárt olyan körülmények okozták, amelyeket a fuvarozó nem kerülhetett el és amelynek következményeit nem háríthatta el. Álláspontja szerint a szakvélemények alapján teljes bizonyossággal meg lehetett állapítani, hogy a tűz nem a gépkocsi és a pótkocsi műszaki hibájából keletkezett, továbbá külső ok miatt nagy valószínűséggel nem keletkezhetett. Megállapítható volt, hogy a rakományban a tűz ismeretlen okból a TV-k környékéről indult és a gépkocsivezető mindent megtett a kár enyhítése érdekében. Előadta, hogy az ítélethozatalt követően végeztetett kísérletei azt bizonyították, hogy amennyiben a TV-k dobozában lévő elemek közül egy is rossz volt, az okozhatott tüzet és hivatkozott arra, hogy az elsőfokú eljárásban az elemekre nézve bizonyítás nem történt. Hivatkozott továbbá arra is, hogy a felperes nem közreműködő magatartása miatt sem volt lehetőség arra, hogy a hasonló tüzeseteket vizsgálathassa. Kérte az elemek kisülésére vonatkozó szakértői bizonyítás engedélyezését.

Az alperesi beavatkozó a II. rendű alperesi fellebbezésben kifejtettekhez csatlakozott. Álláspontja szerint az alperes a szakértői bizonyítás keretében bizonyította, hogy a tűz oka nem a tevékenységével állt okozati összefüggésben, sőt még meg is akadályozta a nagyobb káreseményt. A tűz oka jelenleg ismeretlen, az áruhoz tartozékként csomagolt elemek tekintetében azonban szakértői vizsgálat nem folyt, ugyanakkor a peres eljárás során elvileg az összes lehetőséget kizárták. Ha utólag sem lehet megállapítani a tűz okát, alaposan feltételezhető, hogy azt olyan körülmény okozta, amit a fuvarozó nem kerülhetett el, és nem állt módjában elhárítani. Nincs olyan bizonyítási lehetőség, ami alátámasztaná, hogy az ismeretlen ok elhárítható lett volna. Értékelendőnek tartotta azt a körülményt is, hogy a felperesnek több ugyanilyen jellegű káreseménye volt, és az erre irányuló bizonyítási indítványt szolgálati titokra hivatkozással utasították el.

A II. rendű felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult, annak helyes indokai alapján. Dr. Gy. K., H. P., dr. L. A., B. J., K. J. és K. B. szakvéleményeit elemezve egyértelműen megállapíthatónak találta, hogy a tűz oka nem lehetett az áru valamely belső tulajdonsága, tehát alperesek kimentő okra vonatkozó védekezésüket mindezidáig nem tudták bizonyítani, holott a bizonyítás e körben a CMR Egyezmény 18. cikk 1. pontja szerint őket terheli. Az ismeretlen okból keletkezett tűz okozta kárért helytállni kötelesek. A perbeli eset nem tartozik az elháríthatatlan külső okok közé sem. A fentieket meghaladóan a Pp. 235. §-a meghatározza, hogy a másodfokú eljárásban mikor lehet új tényre vagy bizonyítékra hivatkozni, és az elsőfokú eljárás során eljáró bíróság megfelelő tájékoztatást adott a bizonyítandó tények körében a felek részére és figyelmeztette őket a Pp. 141. § (6) bekezdésében foglaltakra is. Mindezek után, mivel a II. rendű alperesnek bizonyítási indítványa nem volt, az elemekkel kapcsolatos bizonyítást már nem terjesztheti elő, figyelemmel arra is, hogy az általa hivatkozott kísérletek eredményeit nem is csatolta. Végül utalt arra a II. rendű felperes, hogy az egyéb tüzesetekben a tűz oka sohasem volt visszavezethető a fuvarozott árura.

A fellebbezés megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállást helyesen állapította meg és helyes az arra alapított érdemi döntése is.

A II. rendű alperes az elévülési kifogásával kapcsolatosan a fellebbezésében megismételte az elsőfokú eljárásban is kifejtett álláspontját, a Fővárosi Ítélet tábla azonban ebben a körben maradéktalanul osztja az elsőfokú bíróság által kifejtett indokokat, azokat kiegészíteni nem kívánja.

A fellebbezés másodlagosan a CMR Egyezmény 17. cikkén alapult, amelynek 1-2. pontja szerint a fuvarozó felelős az áru teljes vagy részleges elveszéséért vagy

megsérüléséért, ha az elveszés vagy megsérülés az áru átvételének és kiszolgáltatásának időpontja között következett be, valamint felelős a késedelmes kiszolgáltatásért. A fuvarozó mentesül azonban a felelősség alól, ha az elveszést, a megsérülést vagy a késedelmet a rendelkezésre jogosult vétkessége, a rendelkezésre jogosultnak a fuvarozó vétkességére vissza nem vezethető utasítása, az áru sajátos hibája, vagy olyan körülmény okozta, amelyet a fuvarozó nem kerülhetett el és amelynek következményeit nem állott módjában elhárítani. A 18. cikk 1. pontja azt is tartalmazza, hogy a fuvarozót terheli annak bizonyítása, hogy az elveszés, a megsérülés vagy a késedelem a 17. Cikk 2. pontjában említett tények valamelyikéből keletkezett.

A fentiekből egyértelműen az következik, hogy a fuvarozó II. rendű alperest terhelte a perben annak bizonyítása, hogy a felelőssége nem áll fenn, mert a kárt az áru sajátos hibája, vagy olyan körülmény okozta, amelyet nem kerülhetett el és amelynek következményeit nem állott módjában elhárítani. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint ennek alapján elsődlegesen a tűz keletkezésének az okát kellett volna a II. rendű alperesnek bizonyítani, mert ennek hiányában nem vizsgálható, hogy a tüzet elkerülhette-e volna. Megalapozatlanul hivatkozott ezért a beavatkozó arra, hogy nincs olyan bizonyítási lehetőség, amely alátámasztaná az ismeretlen ok elháríthatóságát. Önmagában pedig az a körülmény, hogy a tűz oka ismeretlen maradt, nem alapozhatja meg annak a megállapítását, hogy a tüzet a fuvarozó nem kerülhette el és nem állt módjában elhárítani.

A II. rendű alperes és a beavatkozó lényegében az elsőfokú ítéletnek a szakvélemények alapján írt, a tűz okával kapcsolatos megállapításait nem vitatták, csak arra hivatkoztak, hogy a szakértői vizsgálat nem terjedt ki a távirányítókhoz mellékelt elemekre és a II. rendű alperes erre irányuló további szakértői bizonyítást indítványozott. A fellebbezésben előadottakkal szemben azonban az iratokból megállapítható, hogy az elsőfokú eljárásban az alperesi oldal felkérésére szakértőként eljáró és tanúként is meghallgatott M. Zs., valamint az elsőfokú bíróság által kirendelt B. J. tűzvédelmi igazságügyi szakértő kifejezetten nyilatkozott ebben

a körben (86. sorszámú jegyzőkönyv), és B. J. ezt követően is fenntartotta azon véleményét, hogy a tűz oka ismeretlen (88. sz. kiegészítő szakértői vélemény). A II. rendű alperes és a beavatkozó mindezek után, a bizonyítandó tények körére és jogkövetkezményekre is kiterjedő bírói felhívás ellenére az elsőfokú eljárásban erre nézve további bizonyítási indítványt nem nyújtottak be, csak a másodfokú eljárásban adták elő a fenti védekezésüket, a fellebbezésben ilyen módon új tényt állítottak, illetve új bizonyítékokra hivatkoztak.

A Pp. 235. §-a (1) bekezdése szerint a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény, vagy új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az elbírálása esetén reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna. A fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására, vagy az elsőfokú bíróság által mellőzött bizonyítás lefolytatásának indítványozására akkor is sor kerülhet, ha az az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul; a Pp. 141. §-ának (6) bekezdésében foglaltakat azonban ebben az esetben is alkalmazni kell. A Pp. 141. §-ának (2) bekezdése alapján a fél köteles a tényállításait nyilatkozatait, bizonyítékait - a per állása szerint - a gondos és az eljárást elősegítő pervitelnek megfelelő időben előadni, illetve előterjeszteni. A (6) bekezdés értelmében amennyiben a felek valamelyike a tényállításainak, nyilatkozatának előadásával, bizonyítékainak előterjesztésével a (2) bekezdésben előírt kötelezettsége ellenére alapos ok nélkül késlekedik, a bíróság a fél előadásának előterjesztésének bevárása nélkül határoz.

A perbeli esetben megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítandó tényekre, a bizonyítási teherre és a bizonyítási indítványok megjelölt határidőn belül történő előterjesztése elmulasztásának a jogkövetkezményeire is figyelmeztette a feleket. A II. rendű alperes és a beavatkozó ennek ellenére bizonyítási indítványt nem terjesztettek elő, és a Pp. 235. §-a alapján azokat a tényállításokat és bizonyítékokat, amelyeket az elsőfokú eljárásban meg sem kíséreltek előadni, és

azokat a bizonyítási indítványokat, amelyeket meg sem próbáltak érvényesíteni, a másodfokú eljárásban már nem hozhatják fel.

Az elsőfokú bíróság a tűz okára lefolytatott széles körű szakértői bizonyítás alapján rendelkezésére álló bizonyítékokat a jogszabályoknak megfelelően, okszerűen és logikusan mérlegelte. Nem eredményezhette az elsőfokú határozat megalapozatlanságát az sem, hogy a felperes nem szolgáltatott adatokat a II. rendű alperes és a beavatkozó által említett más tűzesetekkel kapcsolatosan, mert a tűz okát a per tárgyát képező esetben és körülmények alapján kellett és lehetett csak megállapítani és ennek eszköze csak a ténylegesen igénybe vett szakértői bizonyítás lehetett.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla a II. rendű alperes fellebbezését nem találta megalapozottnak és az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján, a helyes indokaira tekintettel helybenhagyta és a határozatát a Pp. 254. §-ának (3) bekezdése alapján e körülményre is utalással indokolta. A Pp. 78. § (1) bekezdése és a 239. § alapján kötelezte a sikertelenül fellebbező II. rendű alperest a II. rendű felperes részére az ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére, amelyet a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (5) bekezdése alapján állapított meg. A beavatkozó perköltség fizetésére való kötelezését a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése alapján mellőzte, figyelemmel arra, hogy a II. rendű felperes a beavatkozó másodfokú eljárásával kapcsolatos költségtöbbletet nem jelölt meg.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2010. február 25.

. Koday Zsuzsanna s.k.

a tanács elnöke

Dr. Sándor Ottó s.k.

. Molnár József s.k.

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő